

Arrest

nr. 212 341 van 14 november 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESSENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 22 december 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 november 2017 waarbij de aanvraag voor een toelating tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat E. STESSENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de federale staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 20 november 2017 een beslissing houdende de onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf. Dit is de bestreden beslissing:

“Met het oog op artikel 12bis §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is de aanvraag voor een toelating tot verblijf,

ingediend op 18.05.2017 in toepassing van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

Naam: K. (...) Voorna(a)m(en): I. (...)

Nationaliteit: Russische Federatie

Geboortedatum: 28.02.1983

Geboorteplaats: Khasavyurt

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende / verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden onontvankelijk:

Betrokkene toont niet aan zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die hem verhinderen tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om ginds een aanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger, zoals wordt bepaald in artikel 12bis §1 tweede lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene haalt de volgende omstandigheden aan:

Betrokkene haalt aan op 06 september 2012 gehuwd te zijn met zijn landgenote K. I. (...), welke over een verblijfstitel van onbepaalde duur beschikt.

Uit dit huwelijk werd een kind geboren de genaamde K. Y. (...) geboren op 07.01.2014.

Zijn echtgenote is momenteel opnieuw zwanger en de bevalling is voorzien voor 25.04.2017, betrokkene dient aanwezig te zijn bij de eerste levensmaanden van zijn kind.

Betrokkene valt niet onder de uitsluitingsgronden en vormde nooit een probleem voor de nationale veiligheid en openbare orde.

Betrokkene kan niet terugkeren naar Rusland want hij zou opnieuw worden blootgesteld aan geweld en vervolgd worden voor vermeende deelname aan terrorisme, heeft een gegronde vrees om in Rusland mishandeld te worden.

Betrokkene verblijft sinds 24 maart 2006 in België en deed al het nodige teneinde zich ten volle te integreren.

Betrokkene beroept zich op Artikel 8 van het EVRM en het Kinderrechtenverdrag

Een terugkeer betekent een scheiding van zijn echtgenote en kinderen, het is niet mogelijk om in Rusland een waardig gezinsleven te leiden, gezinsleden hebben geen enkele band met Rusland.

Het feit dat betrokkene een gezin vormt met zijn echtgenote en kinderen wijst erop dat betrokkene daadwerkelijk een gezinsleven heeft en onderhoudt op het Belgisch grondgebied, wat hier in casu niet in vraag wordt getrokken. Het feit dat hij zich hier heeft gevestigd, is een situatie die hij zelf heeft gecreëerd. Betrokkene heeft nagelaten op reguliere wijze een visumaanvraag in te dienen en is bijgevolg volledig verantwoordelijk voor de gevolgen van zijn keuze. Er wordt gevraagd dat hij via een reguliere weg de gezinshereniging aanvraagt, met name via een visum. Andere onderdanen van Rusland slagen erin deze procedure te volgen. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkene, namelijk de kosten, een zekere wachttijd mogelijks een omweg. Dit geeft betrokkenen niet de mogelijkheid de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen en om beroep te doen op gelijk welk recht van verblijf dan ook. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89.980 van 02/10/2000)

Wat betreft het aangehaalde element dat betrokkene geen gevaar vormt voor de openbare orde en de veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Wat betreft het argument dat betrokkene opnieuw vader wordt en hij de eerste maanden na de geboorte in de nabijheid wil zijn : ; dit is niet langer relevant gelet op de geboorte van het kind op 26.04.2017 en betrokkene zodoende deze periode reeds aanwezig is kunnen zijn.

Een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Dit wordt bevestigd door het Europees Verdrag van de Mens (EVRM). Zo stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke

scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)”. Verder stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest met nummer 157 399 dd. 30.11.2015 het volgende: “De Raad dient op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende artikel 8EVRM houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM).(...) De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving dient nog te worden geduid dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse aangelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan zij geen onderdaan is binnen te komen of er te blijven. (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk §23EHRM 26 maart 1992 Beljoudi/Franrijk §74 EHRM 18 februari 1991 Moustaqim /België§43) Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo geïnterpreteerd worden dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door de vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer /Nederland §39).

De advocaat van betrokkene roept de artikels 7, 9 en 16 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind (IVRK) in. Wat betreft de verdragsbepaling van het IVRK, deze zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd (dcr. RVS 82 juni 2001, nr. 97.206). Daarnaast moet worden gesteld dat de artikelen 7 en 9 van het Kinderrechtenverdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is.

Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd. Verzoeker kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206, RvV nr. 107.068 van 22.07.2013). Wat betreft het aangehaalde artikel 16 (recht op privacy) dient opgemerkt te worden dat er van een inmenging in het privé- en gezinsleven geen sprake is gezien deze beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten. Bovendien merken we op dat het hoger belang van het kind niet geschaad wordt daar er niet aan betrokkene gevraagd wordt om het land te verlaten.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor vervolging en geweld indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor vervolging en geweld volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielpprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Bovendien blijkt uit het administratief dossier van betrokkene en uit de voorgelegde huwelijksakte van betrokkene dat hij op datum van 06.09.2012 in het huwelijk trad in zijn land van herkomst, met name in Khasavyurt. Verder blijkt dat zijn paspoort eveneens uitgegeven werd in de Russische Federatie en dit op 13.08.2012. Dit ondermijnt verder zijn bewering dat hij vreest voor vervolging en geweld. Het lange verblijf op Belgische bodem en de gezinssituatie vormen dus geenszins een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 12bis §1, tweede lid, 3° VW.

Betrokkene heeft nooit enig verblijfsrecht gehad sinds hij in 2006 in België is en uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden.

De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheden die aantonen waarom betrokkene de aanvraag vanuit illegaal verblijf kan indienen. Ook andere onderdanen van Rusland worden met gelijkaardige omstandigheden geconfronteerd en slagen erin de geijkte procedure te volgen. Betrokkene is 34 jaar oud waarvan hij ongeveer 11 jaar in België verbleef. Het is ondenkbaar

dat hij in zijn land van herkomst geen familie –en vriendenkring meer heeft die een tijdelijke terugkeer kan vergemakkelijken. Het CGVS oordeelde na uitvoerig onderzoek dat betrokkene geen ernstig gevaar loopt in geval van terugkeer naar Rusland . Aan betrokkene en zijn gezinsleden de keuze of zij samen reizen. Er werden tenslotte geen medische elementen weerhouden die een tijdelijke terugkeer van betrokkene naar het land van herkomst belemmeren.

Niet alle voorwaarden werden nagekeken. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden van art 10 VW na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan:

“Dat het eerste middel tot nietigverklaring is afgeleid uit de schending van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en uit de schending van het motiveringsbeginsel; Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn; Dat deze laatste uitdrukkelijke, zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven; Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen; Doordat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aanvraag tot verblijf ingediend door verzoeker op basis van artikel 10-12 bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaart omwille van volgende redenen (stuk 1): “Betrokkene toont niet aan zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die hem verhinderen terug te keren naar het land van herkomst om ginds bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger het vereiste visum te gaan vragen, zoals bepaald in artikel 12bis § 1, tweede lid, 3° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene haalt de volgende omstandigheden aan: Betrokkene haalt aan op 6 september 2012 gehuwd te zijn met zijn landgenote K. I. (...), welke over een verblijfstitel van onbepaalde duur beschikt. Uit dit huwelijk werd een kind geboren, de genaamde K. Y. (...), geboren op 07.01.2014. Zijn echtgenote is momenteel zwanger en de bevalling is voorzien voor 25.04.2017, betrokkene dient aanwezig te zijn bij de eerste levensmaanden van zijn kind. Betrokkene valt niet onder de uitsluitingsgronden en vormde nooit een probleem voor de nationale veiligheid en openbare orde. Betrokkene kan niet terugkeren naar Rusland want hij zou opnieuw worden blootgesteld aan geweld en vervolgd worden voor vermeende deelname aan terrorisme, heeft een gegronde vrees om in Rusland mishandeld te worden. Betrokkene verblijft sinds 24 maart 2016 in België en deed al het nodige teneinde zich ten volle te integreren. Betrokkene beroept zich op Artikel 8 EVRM en het Kinderrechtenverdrag. Een terugkeer betekent een scheiding van zijn echtgenote en kinderen, het is niet mogelijk om in Rusland een waardig gezinsleven te leiden, gezinsleden hebben geen enkele band met Rusland. Het feit dat betrokkene een gezin vormt met zijn echtgenote en kinderen heeft wijst erop dat betrokkene daadwerkelijk een gezinsleven heeft en onderhoudt op het Belgisch grondgebied, wat hier in casu niet in vraag wordt getrokken. Het feit dat hij zich hier heeft gevestigd, is een situatie die hij zelf heeft gecreëerd. Betrokkene heeft nagelaten op reguliere wijze een visumaanvraag in te dienen en is bijgevolg verantwoordelijk voor de gevolgen van zijn keuze. Er wordt gevraagd dat hij via een reguliere weg de gezinshereniging aanvraagt, met name via een visum. Andere onderdanen van Rusland slagen erin deze procedure te volgen. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkene, namelijk de kosten, een zekere wachttijd en mogelijks een omweg. Dit geeft betrokkene niet de mogelijkheid de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen en om beroep te doen op gelijk welk recht van verblijf dan ook. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State dd. 02.10.2000). Wat betreft het aangehaalde element dat betrokkene geen gevaar vormt voor de openbare orde en de veiligheid dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Wat betreft het argument dat betrokkene opnieuw vader wordt en hij de eerste maanden na de geboorte in nabijheid wil zijn: dit is niet langer relevant gelet op de geboorte van het kind op 26.04.2017 en betrokkene zodoende deze periode aanwezig is kunnen zijn. Een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk nadeel met zich meebrengt. Dit wordt bevestigd door het EVRM. Zo stelt dat Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest dd.

27.05.2009 het volgende: ‘ de Raad wijst er verder op dat artikel 8 van EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste Rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM. (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005 nr. 152.639)’. Verder stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest met nummer 157 399 dd. 30.11.2015 het volgende: ‘ De Raad dient op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende artikel 8 EVRM houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens. De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving dient nog te worden geduid dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse aangelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan zij geen onderdaan is binnen te komen of om er te blijven. (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk § 23 EHRM 26 maart 1992 Beljoudi/Frankrijk, §74 EHRM 18 februari 1991 Moustaquim/Belgie § 43) Artikel 8 EVRM kan evenmin zo geïnterpreteerd worden dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door de vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland § 39). Betrokkene beroept zich verder op de artikels 7, 9 en 16 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind. Wat betreft de verdragsbepalingen van het IVRK, deze zijn geen duidelijke en juridische volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd. (dcr. RVS 28 juni 2001, nr. 97.206). Daarnaast moet worden gesteld dat de artikelen 7 en 9 van het Kinderrechtenverdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementeringen met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd. Verzoeker kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig invoeren. (RvS 11 juni 1996, nr 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206; RvV nr. 107.068 van 22.07.2013). Wat betreft het aangehaalde artikel 16 (recht op privacy) dient opgemerkt te worden dat er van een inmenging in het privé en gezinsleven geen sprake is gezien deze beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten. Bovendien merken we op dat het hoger belang van het kind niet geschaad wordt daar er niet aan betrokkene gevraagd wordt om het land te verlaten. Betrokkene beweert dat hij vreest voor vervolging en geweld indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst, doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op z'n minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor vervolging en volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek tot machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Bovendien blijkt uit het administratief dossier van betrokkene en uit de voorgelegde huwelijksakte van betrokkene dat hij op datum van 06.09.2012 in het huwelijk trad in zijn land van herkomst, met name in Khasavyurt. Verder blijkt dat het paspoort eveneens uitgegeven werd in de Russische Federatie en dit op 13.08.2012. Dit ondermijnt verder de bewering dat hij vreest voor vervolging en geweld. Het lange verblijf op Belgische bodem en de gezinssituatie vormen dus geenszins een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 12bis, §1, tweede lid, 3°. Betrokkene heeft nooit enig verblijfsrecht gehad sinds hij in 2006 in België is en uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden. De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheden die aantonen waarom betrokkene de aanvraag vanuit illegaal verblijf kan indienen. Ook andere onderdanen van Rusland worden met gelijkaardige omstandigheden geconfronteerd en slagen erin de geijkte procedure te volgen. Betrokkene is 34 jaar oud, waarvan hij ongeveer 11 jaar in België verbleef. Het is ondenkbaar dat hij in zijn land van herkomst geen familie en vriendenkring meer heeft die een tijdelijke terugkeer kan vergemakkelijken. Het CGVS oordeelde na uitvoerig onderzoek dat betrokkene geen ernstig gevaar loopt in geval van terugkeer naar Rusland. Aan betrokkene en zijn gezinsleden de keuze of zij samen reizen. Er werden tenslotte geen medische elementen weerhouden die een tijdelijke terugkeer van betrokkene naar het land van herkomst belemmeren.” Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aanvraag van

verzoeker dan ook onontvankelijk verklaart nu verzoeker geen buitengewone omstandigheden zou aantonen, waardoor de aanvraag tot verblijf conform artikel 10-12 bis van de Vreemdelingenwet, niet vanuit zijn land van herkomst zou kunnen worden ingediend; Dat een buitengewone omstandigheid vooreerst niet hetzelfde is als overmacht, hetgeen betekent dat het voor verzoeker onmogelijk of bijzonder moeilijk dient te zijn om zijn aanvraag in het land van herkomst in te dienen; Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor verzoeker "onvoorzienbaar" is; Dat de buitengewone omstandigheden inderdaad zelfs deels het gevolg mogen zijn van het gedrag van verzoeker zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan gerepatriëerd worden; Dat het evenmin uitgesloten is dat een zelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid waarom de aanvraag in België wordt ingediend, kan uitmaken, als een argument om de machtiging tot verblijf te bekomen: R.v.St. 09.04.98, nr. 73.025; Dat inderdaad zo een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moet worden, zowel vanuit het oogpunt van de "buitengewone omstandigheden", als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde: R.v.St. nr 84.658, 13.01.00; Dat door de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid inderdaad een afweging dient te worden gemaakt van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren: R.v.St. nr. 58.969, 01.04.96, TVR 97, p.29; Dat de bestreden beslissing nalaat deze passende belangenafweging te maken en er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen; Dat verzoeker vooreerst gehuwd is met Mevrouw K. I. (...), welke over een legaal verblijf beschikt en waarmee verzoeker inmiddels twee kinderen heeft; Dat terugkeer naar zijn land van herkomst ter aanvraag dan ook onvermijdelijk zou betekenen dat verzoeker zou worden gescheiden van zijn kinderen en diens echtgenote; Dat één en ander uiteraard een ernstige schending zou inhouden, zowel op artikel 8 EVRM, als op art. 7,1, art. 9 en art. 16.1 van het Kinderrechtenverdrag; Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid hieraan evenwel voorbijgaat en zonder meer stelt dat verzoeker heden probleemloos een reis kan ondernemen en een tijdelijke verwijdering van diens kinderen, het hoger belang van zijn kinderen niet zou schenden; Dat het nochtans moeilijk kan worden betwist dat het niet kunnen aanwezig zijn bij de eerste levensmaanden van Uw kind, geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich mee zou brengen; Dat deze unieke gebeurtenis immers één van de belangrijkste momenten in het leven betreft... Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid zelfs nog verder gaat en tussen de regels door dood leuk stelt dat de huidige situatie waarin verzoeker zich bevindt zijn eigen keuze is en dat hij maar niet vanuit illegaal statuut een gezin had dienen op te bouwen... Dat de argumentatie van de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid desbetreffend toch wel zeer verregaand is! Dat het tevens contradictorisch is te stellen dat verzoeker thans toch de eerste maanden van het leven van diens dochtertje heeft kunnen bijwonen, terwijl aanvraag werd gericht op 18.05.2017 en beslissing slechts een half jaar later werd getroffen! Dat het EVRM, en in casu meer bepaald artikel 8 EVRM precies werd ondertekend om alle mensen het recht te verlenen hun partner te kiezen en een gezin uit te bouwen; Mag de echtgenote van verzoeker, welke wel in legaal statuut verblijft dan niet samen zijn met haar echtgenoot, welke jammer genoeg in illegaal verblijf is? Mogen haar kinderen, in tegenstelling tot kinderen van legaal verblijvende paren, dan wel gescheiden worden van hun ouders? Laat het duidelijk zijn dat verzoeker de zaken niet omkeert, doch wel de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid zelf... Dat verzoeker zich dan ook wel degelijk kan beroepen op artikel 8 EVRM, welke onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven beschermt, evenals het privéleven, hetgeen inderdaad een buitengewone omstandigheid uitmaakt, ter rechtvaardiging van de aanvraag tot verblijf conform artikel 10-12 bis in België; Dat artikel 8 E.V.R.M. stelt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven en dat inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is als het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen; Dat artikel 8 E.V.R.M. direct toepasbaar is in het Belgische interne recht en zowel het feitelijke als het juridische gezin beschermt; Dat artikel 8 EVRM wel degelijk een verblijfsrecht impliceert (E.H.R.M. 21.06.1988, Berrebaht. Nederland, Publ. Hof, Reeks A, vol.138, 14); Dat terugkeer van verzoeker een scheiding betekent van zijn echtgenote en kind, met alle gevolgen van dien; Dat de familie thans in België samenleeft en dit gezinsleven in het kader van artikel 8 EVRM dient te worden gerespecteerd; Dat het voor verzoeker dan ook niet mogelijk is om in diens land van herkomst een waardig en effectief gezinsleven te leiden, terwijl verzoeker zoals gesteld in België wel degelijk een hecht gezinsleven leidt; Dat er verder evenmin verwacht kan worden dat de familie van verzoeker terug naar de Russische Federatie zou verhuizen, waarmee zij geen enkele band meer hebben; Dat aanvraag tot gezinshereniging inderdaad enkele maanden in beslag zou nemen; Dat het dan ook tegen alle redelijkheid zou ingaan om van verzoeker te

eisen dat hij zou dienen terug te keren naar de Russische Federatie om aldaar zijn aanvraag tot gezinshereniging op basis van artikel 10-12 bis van de Vreemdelingenwet in te dienen; Dat verzoeker hiertoe verwijst naar het arrest van de Raad van State dd. 13 juli 1993 (arrest 49821) dat stelt dat de beslissing omtrent de regularisatie dient rekening te houden met het sociaal en economisch welzijn dat verzoeker in ons land heeft opgericht in de zin van artikel 8 EVRM; Dat er in casu minstens sprake is van een prangende humanitaire situatie, nu verzoeker indien hij zijn verblijfsvergunning niet in België zou kunnen aanvragen en bekomen, gescheiden zou worden van zijn kind en echtgenote, die zich alsdan daadwerkelijk aan de andere kant van de aardbol zouden bevinden; Dat eisen dat verzoeker terugkeert naar zijn land van herkomst dan ook niet alleen een schending van artikel 8 EVRM zou betekenen doch ook in hoofde van het kind van verzoeker een schending van:

- artikel 7,1 van het Verdrag van 20.11.1989 inzake de rechten van het kind:

“Het kind wordt onmiddellijk na de geboorte ingeschreven en heeft vanaf de geboorte het recht zijn of haar ouders te kennen en door hen te worden verzorgd...”

- artikel 9 van het Verdrag van 20.11.1989 inzake de rechten van het kind:

“De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn/haar ouders tegen hun wil...”

- artikel 16.1 van het Verdrag van 20.11.1989 inzake de rechten van het kind:

“Geen enkel kind mag worden onderworpen aan willekeurige of onrechtmatige inmenging in zijn of haar privé-leven, in zijn of haar gezinsleven...”

Dat bij terugkeer verzoeker immers zou worden gescheiden van zijn kinderen, waarmee hij alsdan de eerste levensmaanden niet tezamen kan beleven, noch zijn echtgenote kan bijstaan; Dat verzoeker, in tegenstelling tot wat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid beweert, dan ook wel degelijk aantoonde in welke zin artikel 8 EVM en het Kinderrechtenverdrag bij terugkeer naar de Russische Federatie zou worden geschonden; Dat daarnaast het volledige sociale en familiale leven van verzoeker zich situeert in België; Dat er bij terugkeer naar zijn land van herkomst dan ook onvoldoende humanitaire hulp en duurzame infrastructuur aanwezig is om verzoeker op te vangen; Dat het programma inzake vrijwillige terugkeer hiertoe evenmin garanties kan bieden; Dat verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst dan ook nergens terecht kan, evenmin voor een korte periode; Dat het voor verzoeker in de gegeven omstandigheden dan ook niet mogelijk is terug te keren naar zijn land van herkomst; Dat het bovendien rekening houdend met de verregaande integratie van verzoeker mensonwaardig is om hem uit te wijzen; Dat het niet toelaten de aanvraag in te dienen in België, dan ook ten overvloede tegen alle redelijkheid zou ingaan, nu verzoeker zich zonder meer Belg voelt en zich zo ook gedraagt; Dat het om die reden voor verzoeker dan ook onmogelijk is om een aanvraag in te dienen op de Belgische Ambassade in de Russische Federatie, hetgeen eveneens als buitengewone omstandigheid dient te worden aanvaard; Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen; Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen; Dat aldus een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven wetgeving ernstig werd geschonden en de nietigverklaring van het bestreden bevel verantwoord.

2.1.2. De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is afdoende met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld. Deze vermeldingen laten de verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan haar aanvraag onontvankelijk werd verklaard met bevel om het grondgebied te verlaten en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom verzoekende partij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris alle door verzoekende partij aangehaalde argumenten betreffende de ingeroepen buitengewone omstandigheden beantwoordt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de bestreden beslissing bekritiseert omdat haar gezinsleven volgens haar wel degelijk een buitengewone omstandigheid zou kunnen uitmaken. Deze kritiek van de verzoekende partij vormt in grote mate een herhaling van de elementen die zij reeds aanhaalde in haar aanvraag. Dat de verzoekende partij niet akkoord gaat met de motieven van de bestreden beslissing betekent niet dat de motivering van de bestreden beslissing niet draagkrachtig zou zijn of dat er met bepaalde elementen geen rekening zou zijn gehouden. De verzoekende partij vraagt blijkbaar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgaat tot een feitelijke herbeoordeling. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing die door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt verricht kan de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820). In casu kan niet anders dan worden vastgesteld dat de gemachtigde na zorgvuldig onderzoek van alle opgeworpen elementen, in alle redelijkheid tot het besluit is gekomen dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan:

"Dat het Tweede Middel is afgeleid uit de schending van artikel 8 EVRM; Dat het voor verzoeker inderdaad onmogelijk is om terug te keren naar de Russische Federatie, terwijl de band met België, bijzonder groot is geworden; Dat de echtgenote en kinderen van verzoeker in België verblijven en alhier over een verblijfsvergunning beschikken; Dat er dan ook geen dichte familieleden van verzoeker meer in de Russische Federatie verblijven; Dat verzoeker thans samen woont met zijn echtgenote en kinderen, en derhalve een hecht gezin vormt; Dat eisen dat verzoeker terugkeert naar de Russische Federatie dan ook onvermijdelijk een schending zou betekenen van artikel 8 EVRM dat het recht op gezin- en privé-leven waarborgt; Dat art. 8 E.V.R.M. stelt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven en dat inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is als het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen; Dat art.8 E.V.R.M. direct toepasbaar is in het Belgische interne recht; Dat het zowel het feitelijke als het juridische gezin beschermt; Dat art. 8 EVRM wel degelijk een verblijfsrecht impliceert (E.H.R.M. 21.06.1988, Berrebah t. Nederland, Publ. Hof, Reeks A, vol.138, 14); Dat terugkeer van verzoeker een scheiding betekent van zijn gezin met alle gevolgen van dien; Dat de familie thans in België samenleeft en dit gezinsleven in het kader van artikel 8 EVRM dient te worden gerespecteerd; Dat verzoeker hiertoe verwijst naar het arrest van de Raad van State dd. 13 juli 1993 (arrest 49821) dat stelt dat de beslissing omtrent de regularisatie dient rekening te houden met het sociaal en economisch welzijn dat verzoeker in ons land heeft opgericht in de zin van artikel 8 EVRM."

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De Raad laat gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers de verzoekende partij heeft voor de eerste keer om toelating verzocht en de bestreden beslissing betreft geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. De verzoekende partij voert aan dat niet redelijk kan worden verwacht dat haar echtgenote en twee jonge kinderen België zouden achterblijven, doch zij blijft volkomen in gebreke om aan te tonen om welke reden het inderdaad onmogelijk of onredelijk zou zijn om zich in het land van herkomst te laten vergezellen of opzoeken door haar gezinsleden. De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Minstens moet worden aangenomen dat gedurende de periode van tijdelijke scheiding nauw contact kan worden onderhouden via de moderne communicatiemiddelen.

In de bestreden beslissing overweegt de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze als volgt: *“Een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Dii wordt bevestigd door het Europees Verdrag van de Mens (EVRM).”*

Het is inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. De verzoekende partij toont niet aan dat het uitsluitend mogelijk zou zijn om in België een gezinsleven uit te bouwen of te beleven.

Het EHRM heeft inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Verzoeker heeft zijn gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoeker kan niet verwachten dat de Belgische staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om hem toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd. Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten niet strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.) De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief

van zijn partner en kinderen wordt gescheiden, doch enkel dat hij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007).

De schending van artikel 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan:

“Dat het Tweede Middel is afgeleid uit de schending van het evenredigheidsbeginsel; Dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen; Dat huidige beslissing niet in evenredigheid staat met de nadelen die verzoeker uit deze beslissing ondervindt; Dat verzoeker geen enkele band meer heeft met de Russische Federatie, terwijl de band met België, waar hij reeds geruime tijd verblijft, waarvan hij de taal spreekt en waar zijn echtgenote en kinderen, welke over een verblijfsvergunning beschikken, verblijven, enorm is.”

2.3.2. Verzoeker betoogt dat de nadelige gevolgen van het besluit niet in verhouding staat met de doelen van de bestreden beslissing.

De Raad verwijst naar de bespreking van het eerste middel, waaruit blijkt dat de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze heeft beslist tot onontvankelijkheid van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet met bevel om het grondgebied te verlaten.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Mede gelet op de analyse van het tweede middel, blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend achttien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC